

Arrest

nr. 87 599 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit tot terugwijzing, getroffen door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 17 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2012 met refertenummer X.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker trad op 29 juni 1992 te Antwerpen in het huwelijk met K. J., van Marokkaanse nationaliteit. Op 14 november 1995 is verzoeker uit de echt gescheiden van K. J.
- 1.2. Op 08 december 1993 werd verzoeker veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 3 jaar.

- 1.3. Op 14 oktober 1994 werd verzoeker veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 3 maanden, 4 maanden en 2 maanden.
- 1.4. Op 30 oktober 1998 werd verzoeker veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden.
- 1.5. Verzoeker trad op 24 april 1999 te Antwerpen in het huwelijk met D. K. N. (...), van Belgische nationaliteit. Dit huwelijk werd op 29 december 2008 nietig verklaard.
- 1.6. Op 1 februari 2002 werd verzoeker uitgesloten van het genot van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, op basis waarvan hij op 12 januari 2002 een aanvraag had ingediend.
- 1.7. Op 23 december 2005 werd verzoeker veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden.
- 1.8. Op 26 april 2006 veroordeeld werd tot een definitief geworden bijkomende gevangenisstraf van 3 jaar.
- 1.9. Op 09 november werd verzoeker veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden.
- 1.10. Op 13 december 2010 werd verzoeker veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar.
- 1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof ten aanzien van verzoeker op 17 april 2012 een besluit tot terugwijzing, ter kennis gebracht op 23 april 2012. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat betrokkene op 29 juni 1992 te Antwerpen in het huwelijk is getreden met K. J. (...) geboren te Borgerhout op 13 juli 1970, van Marokkaanse nationaliteit;

Overwegende dat hij op 06 juli 1992 een aanvraag tot vestiging heeft ingediend en dat op 29 november 1993 een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, beslissing hem betekend op 09 december 1993;

Overwegende dat hij op 13 december 1993 een verzoek tot herziening indiende tegen de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten; dat zijn verzoek op 31 mei 1994 onontvankelijk werd verklaard;

Overwegende dat betrokkene op 25 april 1994 een aanvraag tot machtiging van verblijf heeft ingediend krachtens artikel 9 alinea 3 van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 12 januari 2000 de bevoegdheid is geworden van de Regularisatie Commissie;

Overwegende dat hij op 14 november 1995 uit de echt is gescheiden van K. J. (...);

Overwegende dat betrokkene op 24 april 1999 te Antwerpen in het huwelijk is getreden met D. K. N. (...), geboren te Berchem op 08 mei 1986, van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat betrokkene op 12 januari 2000 een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend op basis van de wet van 22 december 1899, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (criterium 4);

Overwegende dat betrokkene op 01 februari 2002 door een ministeriële beslissing werd uitgesloten van het genot van deze wet, beslissing hem betekend op 04 maart 2002 met bevel om het grondgebied te verlaten;

Overwegende dat hij op 03 oktober 2002 een aanvraag tot vestiging heeft ingediend op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan en dat op 28 februari 2003 een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, beslissing hem betekend op 20 maart 2003;

Overwegende dat hij op 01 april 2003 een verzoek tot herziening indiende tegen de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij op 04 oktober 2008 op de hoogte werd gebracht dat zijn verzoek van rechtswege zonder voorwerp is geworden;

Overwegende dat het huwelijk met D. K. N. (...) op 29 december 2008 nietig werd verklaard;

Overwegende dat hij niet gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 30 januari 1993 schuldig heeft gemaakt aan diefstal, de dief op heterdaad betrapt zijnde, geweld of bedreiging gebruikt hebbende, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om zijn vlucht te verzekeren, met braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, feit waarvoor hij op 08 december 1993 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 3 jaar;

Overwegende dat hij zich op 1 april 1994 en 7 april 1994 schuldig heeft gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging; aan verdovende middelen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne; aan andermans roerende eigendommen opzettelijk beschadigd of vernield te hebben; aan monumenten, standbeelden of andere voorwerpen die tot algemeen nut of tot openbare versiering bestemd zijn en door de bevoegde overheid of met haar machtiging zijn opgericht, te hebben vernield, neergehaald, verminkt of beschadigd; aan weerspanning; aan inbreuken op de wet betreffende de politie over het wegverkeer, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 14 oktober 1994 veroordeeld werd tot definitief geworden gevangenisstraffen van 3 maanden, 4 maanden en 2 maanden;

Overwegende dat hij zich op 13 september 1998 schuldig heeft gemaakt aan diefstal; aan in het openbaar een naam te hebben aangenomen die hem niet toekomt, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 30 oktober 1998 veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden;

Overwegende dat hij zich op 6 maart 2005 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om zijn vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, feit waarvoor hij op 23 december 2005 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden;

Overwegende dat hij zich op 12 december 2004 schuldig heeft gemaakt aan bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag tegen personen of eigendommen, feit waarvoor hij op 04 april 2005 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 22 januari 2005 en 13 juni 2005 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om zijn vlucht te verzekeren, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was; aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 26 april 2006 veroordeeld werd tot een definitief geworden bijkomende gevangenisstraf van 3 jaar;

Overwegende dat hij zich op 12 december 2007 schuldig heeft gemaakt aan verboden wapens te hebben vervaardigd, hersteld, te koop aangeboden, verkocht, verdeeld, ingevoerd, vervoerd, opgeslagen of gedragen te hebben in dit geval een vlindermes; aan weerspanning, in staat van wettelijke herhaling, feit waarvoor hij op 09 november 2009 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden;

Overwegende dat hij zich op 20 april 2009 schuldig heeft gemaakt aan poging tot met braak, inklimming of valse sleutels, in staat van wettelijke herhaling, feit waarvoor hij op 13 december 2010 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat de ouders van betrokkene recht hebben op verblijf in het Rijk, zijn 3 broers en zuster de Belgische nationaliteit hebben en de ouders, 1 broer en 1 zus hem komen bezoeken in de gevangenis;

Overwegende dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn gezin- en privéleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen personen die haar regels systematisch met voeten treden;

Overwegende dat een terugwijzing een gepaste maatregel is ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten;

Overwegende dat zijn eerste veroordeling een waarschuwing had moeten betekenen met betrekking tot een mogelijke verwijderingmaatregel uit België ingevolge de ongeschiktheid van zijn gedrag en dat deze veroordeling hem naar de minimale normen die het leven in de maatschappij bepalen had moeten verwijzen;

Overwegende het gewelddadige gedrag dat de betrokkene meerdere keren heeft tentoongespreid tegenover de fysieke en psychische integriteit van anderen;

Overwegende dat de feiten die aan de betrokkene worden verweten, onmiddellijk vanaf zijn aankomst op het gebied zijn begonnen en zonder onderbreking hebben voortgeduurd;

Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Overwegende dat het gebrek aan het zichzelf in vraag stellen, een permanent gevaar vormt voor de fysieke en psychische integriteit van anderen;

Overwegende dat uit voorgaande kan worden besloten dat er een actueel, reëel en ernstig gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;

Besluit:

Artikel. 1.- Y. E. H. (...), geboren te Kebdana op 13 december 1971, alias Y. L. (...) geboren in 1972, alias A. M., geboren op 13 december 1971, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 78 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidsstelling."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn eerste middel op: "Schending van een beginsel van behoorlijk bestuur, nl. de materiële motiveringsplicht, schending van de formele motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de wet van 15.12.1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 43 van de vreemdelingenwet."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Deze motiveringsplicht heeft 'drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden'.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing maakt op geen enkele wijze melding van welke gevaar verzoeker voor de openbare orde zou zijn.

De laatste feiten dateren sedert 2009 zodat het argument openbare orde niet kan weerhouden worden.

Bij de beoordeling van de aanvraag is er blijkbaar geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en anderzijds de belangen van verzoeker en zijn ouders. Er is bijgevolg sprake van een schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Maar in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet op welke manier dit persoonlijk gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd.

R.v.St. (15e k.) nr. 138.468, 14 december 2004, A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; , Rev. dr. étr. 2004, afl. 130, 602, noot -; , Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetatbe> (7 februari 2006);

Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "De binnenkomst en het verblijf mogen aan de E.G.-vreemdeling slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...)2° de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen(...)."

Bovenvermeld artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 3 van richtlijn 64/221/EG voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid.

In zijn arrest van 27 oktober 1977 heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen - Verzameling van de jurisprudentie van het Hof- 1977 - blz. 2013) met betrekking tot de interpretatie van bovenvermeld artikel 3 van de E.G.-richtlijn nr. 841221 het volgende overwogen:

"(...)Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk 'het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen', aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de beoordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, noch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde (...)."

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 4958 van 14.12.2007 in de zaak RvV 14.061 II;

De feiten waarvoor verzoeker veroordeeld zijn dateren overwegend van de jaren '90. Het laatste feit dateert van 2009. Aldus is de bedreiging niet meer actueel.

Het feit dat de verwerende partij voorhoudt dat verzoeker gevaar is voor de openbare orde, is niet reëel. Verzoeker werd verschillende malen veroordeeld tot diefstal, zodat het zeker nog mogelijk is om hem nog een laatste kans te geven.

Hij zit op dit ogenblik zijn straf uit in de gevangenis te Merksplas en boet voor de feiten die hij gepleegd heeft.

De toekomstperspectieven van verzoeker zien er positief uit.

Tijdens een vergadering d.d. 13 juli 2006 van de bevoegde Senaatscommissie werd meer uitleg gevraagd over voornoemd artikel aan de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze gaf volgend antwoord:

"Artikel 43 van de vreemdelingenwet is een omzetting in Belgisch recht van Europese richtlijnen. Zoals blijkt uit de richtlijn 2004/3, wordt met het criterium persoonlijk gedrag bedoeld dat de EU-onderdaan zelf een gevaar moet zijn voor de openbare orde of de openbare veiligheid, in tegenstelling tot motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen. Dergelijke motieven mogen niet worden aangevoerd.

Daarnaast vermeldt de richtlijn duidelijk dat een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat. Wanneer een EU-onderdaan een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen die op zich een inbreuk op de openbare orde of openbare veiligheid kan inhouden; zullen dus steeds bijkomend de concrete omstandigheden van het individuele geval moeten worden onderzocht. Hierbij wordt rekening gehouden met het aantal, de aard, de zwaarwichtigheid en de anciënniteit van de feiten.

..."

(www.senate.be/publications-publicatielijst Belgische Senaat Handelingen)

Hieruit kan worden afgeleid dat het eventueel bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als weigeringsgrond steeds gepaard moet gaan met elementen uit het 'persoonlijk gedrag' van de betrokkene. In de wet is duidelijk een onderscheid ingebouwd tussen die twee elementen. Wanneer een veroordeling bestaat moeten tevens specifieke gronden aangewezen worden waaruit blijkt dat de

betrokkene geen berouw toonde, recidive pleegde of uit omstandigheden blijkt dat de betrokkene recidive zou kunnen plegen.

In de bestreden beslissing van verwerende partij wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag of recent gevaar van verzoeker. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond.

Er kan dan ook niet rechtsgeldig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43,2° Vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

= Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 29.861, 14 juli 2009 <http://www.cce-rvv.be> (23 februari 2010); T. Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 4, 326, noot –“

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 62 en 43 van de vreemdelingenwet, van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat de beslissing geen melding maakt van welk gevaar hij zou zijn voor de openbare orde. Hij verwijt verwerende partij geen afweging te hebben gemaakt tussen de belangen van de overheid en anderzijds zijn belangen en die van zijn ouders. Voorts stelt hij dat het laatste feit waarvoor hij werd veroordeeld dateert van 2009 wat niet meer actueel zou zijn. Hij stelt dat hij meerdere keren is veroordeeld voor diefstal waardoor hij nog zeker een kans dient worden gegeven. Hij voegt toe dat hij nu zijn straf uitzit in de gevangenis en dat zijn toekomstperspectieven er goed uitzien.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het Ministerieel Besluit tot terugwijzing d.d. 17 april 2012 in casu werd genomen op grond van artikel 20 van de vreemdelingenwet. In de beslissing wordt er verwezen naar de veroordelingen van verzoeker (waarvoor maar liefst 3 bladzijden nodig zijn) en wordt er geconcludeerd dat hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad. De beslissing bevat zowel de juridische grondslag als de feitelijke uiteenzetting op grond waarvan deze werd genomen.

Artikel 20 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.’

Verzoeker kan niet op serieuze wijze aanvoeren als zou er in casu geen sprake zijn van zeer ernstige en zwaarwichtige feiten, gekoppeld aan verschillende veroordeling tot gevangenisstraffen van onder andere 3 jaar, 15 maanden en dit wegens onder andere diefstal met geweld, inbreuk op wetgeving inzake verdoende middelen, slagen of verwondingen of de dood tot gevolg gehad hebbende, die de opgelegde maatregel verantwoorden. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn kritiek volgens de welke er niet gemotiveerd werd waarom hij dit ministerieel besluit heeft gekregen.

In casu valt het derhalve niet te betwisten dat verzoeker de openbare orde ernstig heeft geschaad en is de bestreden beslissing tot uitzetting gegrond op verzoekers gedragspatroon en niet op grond van zijn strafrechtelijke veroordelingen op zich. In de bestreden beslissing wordt immers overwogen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diverse misdrijven die in de beslissing worden aangehaald

en waarvan bezwaarlijk kan worden gezegd dat zij niet ernstig zijn. (zie RVV nr. 3.576 van 12 november 2007).

Het loutere feit dat verzoeker van mening is dat hij een gunstige toekomst tegemoet gaat, doet hieraan geen afbreuk. Evenmin werpt de mening van verzoeker dat zijn laatst gepleegde feiten dateren van 2009, wat volgens hem niet actueel is, geenszins een ander licht werpt op de geldig genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt er, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert wel degelijk rekening gehouden met zijn familiale situatie en wordt er uitdrukkelijk verwezen naar artikel 8 EVRM. De beslissing zet uiteen dat uit de feiten die hij gepleegd heeft blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

De juiste verhouding werd in acht genomen en de bestreden beslissing werd op redelijke basis genomen, conform de vreemdelingenwet en de bepaling zoals supra geciteerd.

De verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de volgende rechtspraak van de Raad van State:

"Bij de uitoefening van de in artikel 20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalde bevoegdheid tot terugwijziging van een vreemdeling, beschikt de verwerende partij over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (Cf. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001)."

De verwerende partij stelt tenslotte dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het bestreden besluit is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van appreciatiebevoegdheid. Het bestreden besluit is gebaseerd op alle relevante en juiste feiten en vermeldt de juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen. De motivering blijkt het besluit te kunnen dragen en is bijgevolg afdoende en deugdelijk. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet), wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 20 van de Vreemdelingenwet, zoals duidelijk vermeld wordt in het eerste lid van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit, is derhalve geen burger van de Unie, noch is hij een familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40 bis, §2, van de Vreemdelingenwet. Hij kan zich derhalve niet beroepen op de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers opgeworpen schending van desbetreffend artikel en zijn verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad en naar een uiteenzetting van de Minister van Binnenlandse Zaken die verband houden met de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet mist derhalve juridische grondslag.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Verzoekers betoogt dat de bestreden beslissing *“op geen enkele wijze melding maakt van welk gevaar verzoeker voor de openbare orde zou zijn”*, mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing somt uitvoerig de feiten op waarvoor verzoeker veelvuldig veroordeeld werd en concludeert, *“Overwegende het gewelddadige gedrag dat de betrokkene meerdere keren heeft tentoongespreid tegenover de fysieke en psychische integriteit van anderen; Overwegende dat de feiten die aan de betrokkene worden verweten, onmiddellijk vanaf zijn aankomst op het gebied zijn begonnen en zonder onderbreking hebben voortgeduurd; Overwegende, bijgevolg, dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden; Overwegende dat het gebrek aan het zichzelf in vraag stellen, een permanent gevaar vormt voor de fysieke en psychische integriteit van anderen; Overwegende dat uit voorgaande kan worden besloten dat er een actueel, reëel en ernstig gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;”*.

2.6. Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet op welke wijze het persoonlijk gedrag van verzoeker de openbare orde zou kunnen bedreigen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing, na de opsomming van de diverse strafrechtelijke veroordelingen en van de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, uitdrukkelijk stelt *“uit de voorgaande feiten blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad”*. Artikel 20 van de Vreemdelingenwet verhindert niet dat de staatssecretaris een besluit tot terugwijzing treft ten aanzien van een vreemdeling van wie hij het “persoonlijk gedrag” afleidt uit de veroordelingen die deze vreemdeling opgelopen heeft.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog verwezen naar *“het gewelddadige gedrag dat de betrokkene meerdere keren heeft tentoongespreid tegenover de fysieke en psychische integriteit van anderen;”*, wat ontegensprekelijk aspecten vormen van het persoonlijk gedrag van verzoeker.

2.7. Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing geen afweging gemaakt wordt tussen enerzijds de belangen van de overheid en anderzijds de belangen van verzoeker en zijn ouders, dient de Raad eens te meer vast te stellen dat dit betoog feitelijke grondslag mist. De bestreden beslissing vermeldt wel degelijk de aanwezigheid van verzoekers familieleden in België en motiveert waarom het gevaar dat de betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden (cfr. motivering geciteerd in punt 2.5).

2.8. Verzoeker betoogt *“De laatste feiten dateren sedert 2009 zodat het argument openbare orde niet kan weerhouden worden”* en *“Het laatste feit dateert van 2009. Aldus is de bedreiging niet meer actueel”*, maar hij gaat eraan voorbij dat de veroordeling voor deze feiten dateert van 13 december 2010. Verzoeker toont verder niet aan dat het uitblijven van strafrechtelijke veroordelingen sedert december 2010 te maken heeft met goed gedrag en niet uitsluitend te wijten is aan het feit dat hij in de gevangenis vertoeft. Bovendien tilt de verwerende partij aan het herhaald en ononderbroken karakter van verzoekers veroordelingen, wat blijkt uit de motivering *“Overwegende dat de feiten die aan de betrokkene worden verweten, onmiddellijk vanaf zijn aankomst op het gebied zijn begonnen en zonder onderbreking hebben voortgeduurd;”*. Gelet hierop oordeelt de verwerende partij *“Overwegende dat het gebrek aan het zichzelf in vraag stellen, een permanent gevaar vormt voor de fysieke en psychische integriteit van anderen; Overwegende dat uit voorgaande kan worden besloten dat er een actueel, reëel en ernstig gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde;”*. Verzoeker brengt hiertegen niets in.

2.9. Verzoeker betwist de feiten niet waarvoor hij veelvuldig veroordeeld werd, noch het herhaald en ononderbroken karakter van de veroordelingen die hij opgelopen heeft, noch het feit dat de laatste veroordeling dateert van 13 december 2010. Verzoeker vindt *“Het feit dat de verwerende partij voorhoudt dat verzoeker gevaar is voor de openbare orde, is niet reëel”*, is van oordeel dat hem *“nog een laatste kans”* dient gegeven te worden en poneert dat *“De toekomstperspectieven zien er positief uit”*, maar met de overtuiging dat de bestreden beslissing niet opportuun is kan hij de motivering van de bestreden beslissing die steun vindt in het administratief dossier waarin zich de diverse veroordelingen bevinden, de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Voor zover verzoeker erop wijst dat hij zijn straf uitzit, reeds boet voor de feiten die hij gepleegd heeft en dat niet nagegaan werd of hij berouw toont, dient de Raad op te merken dat het de verwerende partij op grond van artikel 20 van de Vreemdelingenwet toegestaan is om verblijfsrechtelijke gevolgen te hechten aan strafrechtelijke veroordelingen. Of verzoeker al dan niet berouw heeft getoond voor de gepleegde feiten is in deze irrelevant.

2.10. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten dat zijn geval gelijkaardig is aan het geval van de vreemdelingen waarop de aangehaalde rechtspraak betrekking heeft.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.11. Verzoeker beroept zich in zijn tweede middel op de schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wetis voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Verzoeker verblijft samen met zijn ouders in België. De ganze familie van verzoeker verblijft in België.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk toekomstig verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk toekomstig verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn ouders onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetathe> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Reit. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn ouders. Ook zij zijn gerechtigd op normale wijze hun gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België."

2.12. In een derde middel beroept verzoeker zich op: "Schending van het evenredigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die een gezinshereniging weigert wegens redenen van openbare orde, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door de gezinshereniging te weigeren, opweegt tegen het door dat art. 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van de visum en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker.

Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

R.v.St. nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. R.v.St. 1987, z.p.; R.A.C.E. 1987, z.p.; , T.B.P. 1988 (verkort), 374;

R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; , T.B.P. 1987 (verkort), 638;

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en zijn gezin anderzijds.

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat gemachtigde van de minister een belangenafweging moet maken. De parlementaire stukken verwijzen hierbij naar de preambule van de Richtlijn 2004/38/EG (235te overweging) die in herinnering brengt het feit dat de verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid ernstige schade kan toebrengen aan de personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd. Om deze redenen wordt de draagwijdte ervan, op basis van het evenredigheidsprincipe, beperkt door artikel 28, §1 van de Richtlijn 2004/38/EG dat het volgende bepaalt: "Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of nationale veiligheid te nemen, neemt het gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001 p. 60-63). Verweerder diende aldus bij het vaststellen van een schending van de openbare orde tevens een belangenafweging te maken, hetgeen in casu niet is gebeurd.

- Raad voor vreemdelingenbetwistingen, nr. 20.338 van 12 december 2008 in de zaak RvV X / II.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel

van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine)."

2.13. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen aangaande het tweede en derde middel.

"In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM. In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij behandelt het tweede en derde middel samen daar verzoekers kritiek gelijkaardig is in beide middelen.

Verzoeker stelt dat hij samen met zijn ouders in België verblijft en dat de beslissing een inbreuk vormt op zijn gezinsleven.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat 8 EVRM geen absoluut recht is en een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat.

"Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen." (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107).

In de bestreden beslissing werd er wel degelijk een belangenafweging gedaan, temeer er duidelijk rekening wordt gehouden met zijn familieleden in België, zijnde zijn ouders, drie broers en zus, die hem in de gevangenis komen bezoeken.

De bestreden beslissing houdt rekening met het feit dat de beslissing een inmenging uitmaakt in het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, doch er wordt geconcludeerd dat, rekening houdende met zijn persoonlijk gedrag dat een ernstige aanslag is op de openbare orde, het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

De bestreden beslissing is gebaseerd op alle relevante en juiste feiten en vermeldt de juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen.

De beslissing stelt overigens tevens wat volgt:

"Overwegende dat zijn eerste veroordeling een waarschuwing had moeten betekenen met betrekking tot een mogelijke verwijderingsmaatregel uit België ingevolge de ongeschiktheid van zijn gedrag en dat deze veroordeling hem naar de minimale normen die het leven in de maatschappij bepalen had moeten verwijzen."

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

Het tweede en derde middel zijn niet ernstig".

2.14. Net als de verwerende partij onderkent de Raad de samenhang tussen het tweede en het derde middel. Dienvolgens worden zij samen behandeld.

2.15. De Raad acht het derde middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker beperkt zich immers tot een theoretisch betoog inzake de schending van het voormeld beginsel van behoorlijk bestuur doch laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld beginsel schendt.

2.16. Het proportionaliteits- of evenredigheidsbeginsel houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cfr. RvS 108.862 van 4 juli 2002). Verzoeker houdt voor dat dit beginsel specifiek inhoudt dat de verwerende partij een belangenafweging had dienen te maken in de bestreden beslissing en verwijst hierbij naar de preambule van "de Richtlijn 2004/38/EG (23^e overtuiging)", maar verzoeker kan te dezen niet gevolgd worden, aangezien verzoeker niet valt onder artikel 3 van de betrokken richtlijn. Conform deze bepaling is de richtlijn van toepassing op iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, wat verzoeker niet is, en op zijn familieleden, die hem begeleiden of die zich bij hem voegen, wat verzoeker evenmin is. De richtlijn vereist alleszins een grensoverschrijdend aspect om

te kunnen worden toegepast, wat te deze niet het geval is. Verzoekers geval vertoont derhalve geen aanknopingspunt met de in artikel 3 van de richtlijn bedoelde gevallen. Alleszins heeft de preambule van de betrokken richtlijn ook geen afdwingbare rechtskracht.

2.17. De bestreden beslissing vermeldt zoals reeds eerder gesteld, de aanwezigheid van verzoekers familieleden in België en motiveert waarom het gevaar dat de betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden (cfr. motivering geciteerd in punt 2.5.). Voor zover verzoeker nog een verdere afweging verwacht, dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er elementen zijn die wijzen op dergelijke hechte familiebanden van verzoeker met zijn in België verblijvende ouders, broers en zuster, dat verzoeker de verwachting kon koesteren om een uitgebreide motivering dienaangaande in de bestreden beslissing terug te vinden. De Raad wijst erop dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders evenals als de relatie tussen broers en zussen bijkomende elementen vereisen van afhankelijkheid die verdergaan dan normale emotionele banden (cfr. EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, *Javeed v. Nederland*, EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32). Deze elementen blijken niet uit het administratief dossier. Verzoeker laat ook na in zijn verzoekschrift dit voorgehouden familieleven op enigerlei wijze te concretiseren en de hierboven bedoelde elementen blijken ook niet uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt. De Raad merkt in dit verband nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen gewag maakt van zijn in België verblijvende zuster, wel het feit vermeldt van zijn in België verblijvende ouders en broers, maar enkel tilt aan het feit dat volgens hem geen afweging werd gemaakt tussen de belangen van hem en zijn ouders enerzijds en die van de overheid anderzijds om vervolgens te betogen dat het gescheiden leven van zijn ouders een onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

2.18. Voor zover aangenomen dient te worden dat verzoeker hier een gezinsleven en een privéleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de omvang van de positieve verplichtingen die in dit verband op de overheid rusten afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé-of gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en in casu in artikel 20 van de Vreemdelingenwet een maatregel van terugwijzing te voorzien voor vreemdelingen die niet in het Rijk gevestigd zijn en de openbare orde hebben geschaad.

2.19. Verzoeker betwist de herhaalde veroordelingen niet die hij heeft opgelopen noch de feiten waarvoor hij deze veroordelingen heeft opgelopen. Verzoeker, die het Rijk is binnengekomen in juni 1992, die op illegale wijze in het Rijk verbleven heeft tussen 31 mei 1994, datum waarop zijn verzoek tot herziening tegen de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 november 1993, onontvankelijk werd verklaard, en 3 oktober 2002, datum waarop hij een aanvraag vestiging indiende op grond van zijn later nietigverklaard huwelijk met een Belgische onderdane en opnieuw op illegale wijze verblijft in het Rijk sedert 4 oktober 2008, datum waarop zijn verzoek tot herziening tegen de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2003, zonder voorwerp werd verklaard, toont met zijn overwegend theoretisch

betoog inzake de schending van artikel 8 EVRM niet aan dat er ondanks de talrijke veroordelingen die hij heeft opgelopen voor feiten die hij vanaf zijn binnenkomst in het Rijk quasi ononderbroken gepleegd heeft en die gekenmerkt worden door een veelvuldig gewelddadig gedrag tegenover de fysieke en psychische integriteit van anderen, er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om hem op het grondgebied te gedogen daar waar niet aangetoond wordt dat het voorgehouden familieleven met zijn in België verblijvende ouders die geboren zijn in 1932 en 1939, en zijn in België verblijvende broers en zuster meer inhoudt dan dat sommigen onder hen hem komen bezoeken in de gevangenis, en daar waar het evenmin duidelijk is wat zijn voorgehouden privéleven precies inhoudt dat bovendien dan grotendeels ontwikkeld werd in illegaal verblijf. Verzoeker toont ook niet in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten vanuit zijn land van herkomst zijn contacten met zijn in België verblijvende ouders, broers en zuster verder te zetten. Hij poneert in zijn verzoekschrift dat *“het gescheiden leven van zijn ouders onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven”* maar werkt dit niet in concreto uit en dit blijkt ook niet uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken. Verzoeker toont ook niet aan dat zijn *“ganse familie”* in België verblijft en dat hij geen andere familieleden meer heeft waarop hij kan terugvallen bij terugkeer in zijn land van herkomst. Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeker conform het gestelde in artikel 26 van de Vreemdelingenwet op een gemotiveerde wijze steeds kan verzoeken om de opschorting of intrekking van het besluit tot terugwijzing zodat het geen vaststaand gegeven is dat verzoeker gedurende tien jaar het Rijk niet meer zou mogen betreden.

2.20. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de schending van het gezinsleven van zijn ouders, aangezien zij niet het voorwerp vormen van de bestreden beslissing en evenmin partij zijn in onderhavige betwisting. Bovendien wordt dit voorgehouden gezinsleven dat verzoekers ouders zouden leiden met verzoeker niet geconcretiseerd.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond en het derde middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. EKKA